

● Per davant del dubte

La incertesa ens supera, i encara més quan és personal. Ens inquieta allò que no podem controlar. Reaccionem amb rigidesa, posem normes, de vegades amb una fredor inexplicable. De fet, el més sensat seria fer tot al contrari: donar suport sense expectatives. Dit d'una altra manera, respectar la llibertat de cadascú a trobar el seu camí tal com cregui oportú.

Sempre sembla envoltar les nostres decisions. És a dir, quan ens enfrontem a situacions on el resultat és desconegut, no només ens veiem empesos a especular sobre el futur, sinó que a més s'espera que gestionem les nostres preocupacions amb una calma estoica. A qui viu immers en la incertesa se li exigeix: serenitat, control, una visió clara cap endavant, com si el simple fet de planificar pogués treure la por al buit.

Amb cada decisió no només s'enfronten a la possibilitat d'un error, sinó que, a més, se'ls fa responsables de no haver previst tots els possibles escenaris, com si tinguessin la capacitat de llegir el futur.

Als que prenen riscos (m'incloc), se'ls exigeix que no dubtin en el moment de la decisió, en una entrevista de feina, en l'entorn familiar, o a l'hora de canviar de ciutat, just quan, esgotats pel pes de l'incert, senten que no poden més. Però dubta, no et preocupis, dubta. Al final, les certeses mai arriben abans que l'error

Només Tu